

[Udenrigsministeren.]

væk fra drøftelse for det internationale forum i De Forenede Nationer og fremføre det som et krav fra Danmark til Amerikas Forenede Stater.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var inde på det samme spørgsmål, og jeg vil gerne overfor det ærede medlems udtalelse gøre den bemærkning, at når Danmark har anerkendt regeringen i Peking og går ind for denne regerings indtræden i Kinas plads i De Forenede Nationer, medens De Forenede Stater ikke har anerkendt Pekingregeringen og ikke er gået ind for denne regerings indtræden i De Forenede Nationer, er det udtryk for en forskel i opfattelse og vurdering, ikke for en gensidig fordømmelse. Det er vistnok et af den vestlige demokratiske kulturs fornemste kendemærker, at man kan være uenig uden at fordømme hinanden.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen skulle altså nu kommentere dels min tale, dels hele den internationale situation. Min vurdering af det ærede medlems tale er, at den ikke har gjort gavn til nogen side. Det forekom mig, at det ærede medlem forsøgte at følge sin linie fra forleden dag op: ensidigt, hårdt, uforsonligt — sådan som det nu engang er det ærede medlems normale fremgangsmåde. Det får vi overlade til det ærede medlem selv. Men når man, samtidig med at de demokratiske partier i denne sal og de demokratiske nationer er levende optaget af et forsøg på at bringe øst og vest sammen, hører en tale som den, det ærede medlem holdt, siger man til sig selv: Hvornår bliver sådanne mennesker klogere, hvornår når de frem til den opfattelse, at det ikke bare drejer sig om at forlange god vilje af andre, men at de også selv må vise en smule god vilje? Hvornår vil dette ved en eller anden lejlighed dukke op? Det ærede medlem hr. Aksel Larsen skulle tænke en lille smule derover.

Og hvor bliver så ikke alt blandet sammen! Vi får at vide, at vi med vor stilling ved afstemningen i De Forenede Nationer har været med til at forhindre, at nye stater blev optaget, og at vi skulle have været stærkere i vor holdning overfor USA.

Hvad er det da, Danmark har gjort? Den danske delegation har ved flere lejligheder i De Forenede Nationer talt for og stemt for forslag, som Sovjetunionen har

fremSAT om optagelse af nye nationer — oven i købet imod USA. Det er sandheden. Men det ærede medlem forsøger på her at give det modsatte billede. Er det forståelsestale? Er det forsøg på at bringe folk nærmere, når man ligefrem med udnyttelse af ting, som ikke er foregået, prøver på at skabe større vanskeligheder? Jeg synes, samarbejdsånden og fredsviljen er en lille smule blakket nede i det hjørne — det må jeg uden videre have lov til at sige.

Hvad har det ærede medlem at sige om frie valg i Tyskland? Har det ærede medlem noget som helst at sige derom? Det er dog det, der er hovedpunktet, men det går det ærede medlem forsigtigt uden om.

Det ærede medlem sluttede sine bemærkninger med at fortælle en hel masse om, hvad det danske folk ville, og hvad det ikke ville. Jeg tror, det ærede medlem fremtidig skal nøjes med at anvende udtrykket: det kommunistiske parti. Jeg tror, det ærede medlem egner sig bedst til at tale på det kommunistiske partis vegne, og så kunne han måske være lidt mere tilbageholdende med hensyn til at tage hele folket med, hver gang han skal aflevere en forklaring om sit eget synspunkt. Det synes jeg også ville bidrage til at bringe tingene lidt mere i balance. Vi andre behøver heller ikke at tage hele folket med. Vi kan tale på vore partiers vegne, og efterhånden som vi gør det på en fredelig og fornuftig måde, er der måske mulighed for, at man kan opnå at komme overens. Hvis det ærede medlem forbeholder for sig selv hele folket, hvad bliver der så tilbage for os andre sølle mennesker?

Jeg skal iøvrigt undlade at gå nærmere ind på alle det ærede medlems propaganda-talemåder, men jeg gentager, at jeg ikke synes, det tjener noget formål, at det ærede medlem fortsætter med den hadske form for opstilling af tingene, som han har præsteret.

Til det ærede medlem hr. Viggo Starcke vil jeg sige, at jeg påny erkender, at jeg godt kunne være gået lidt dybere ind på spørgsmålet om Sydslesvig; men jeg har haft den opfattelse, at det, som i øjeblikket er i centrum, i brændpunktet, er det, jeg har beskæftiget mig med i min tale. Deri kan man naturligvis være enig eller uenig, men jeg synes ikke, at man af udeladelser i talen skal